
'N VALSE DILEMMA.

Verlede maand het prof. Keet se opspraakwekkende werkie: „Suid-Afrika Waarheen?” verskyn. Dit wys in dieselfde rigting as die vroeëre meer omvattende studie van dr. Marais oor die rassevraagstuk. En altans **dit** moet aan beide skrywers toegegee word dat die huidige verhouding van blanke baasskap en kleurdiskriminasie in die wêreld en in Suid-Afrika sowel op prinsipiële as op praktiese grond nie bestendig kan word nie.

Dit staan inderdaad vas dat die bedoelde baasskap en diskriminasie geleidelik uitgeskakel sal moet word. Want blywende rasse-meerder- en minderwaardigheid kan nóg op Bybelse nóg op ander gronde gehandhaaf word.

Aan die ander kant is dit vir ons seker duidelik en selfs onteenseglik dat die beskawingsproses van die wêreldgeskiedenis op sekere stadia vereis het leierskap, in verskillende vorme, van die meer ontwikkelde gemeenskappe teenoor die minder ontwikkelde. En dat sodanige leierskap in die moderne wêreld nog lank sal berus by die Weste en die blankedom, ook in Suid-Afrika.

Verder kan gekonstateer word dat die Heilige Skrif self nasionale verskille en geskeidenheid, en ook gradasies in historiese verantwoordelikhede tussen nasies en rasse erken en sanksioneer.

Maar met goeie grond kan ook beweer word dat Skrif en Historie vereis dat in die ontwikkelingsproses van die mensheid alle lewensvatbare nasies mettertyd tot volle selfstandigheid sal kom en dat hulle onderling 'n internasionale eenheidsverband sal ontwikkel.

Beide is ook ten gunste van 'n bevrugterende wisselwerking en selfs 'n mate van vermenging tussen die verskillende nasies en rasse, maar terselfdertyd duidelik gekant teen 'n kosmopolitiese verdoeseling van

roepingsbepaalde verskille tussen die historiese geworde nasies en rasse.

Altans die na die Weste gerigte beskawingsontwikkeling het dan ook nog steeds hierdie tendens vertoon: die Ooste was vanaf Babel meer geneig tot kosmopolitisme, d.w.s. wêreld eenvormigheid.

Maar wat dan, as ons die ou diskriminasie nie meer kan handhaaf en ook die liberalisties-kommunistiese kosmopolitisme nie kan aanvaar nie?

Op hierdie punt word ons nou van alle kante voor 'n dilemma geplaas waarin ons dit tot nog toe nie moontlik gevind het om 'n keuse te doen nie.

Hierdie dilemma word in Suid-Afrika sō gestel: dat ons as uiteindelijke beleidsdoel alleen een van twee kan kies, nl. of algehele rasse-integrasie of algehele rasse-skeiding.

En hierdie keuse kan ons om baie en afdoende redes nie doen nie. Maar moet ons dan doelloos aansukkel en rondobber? Of net fundamentele lê vir 'n toekoms waarvan ons geen duidelike voorstelling het nie?

Dit tog nie! Maar wat dan? Is daar geen derde keuse nie? Ons meen van wel, want inderdaad is bogenoemde 'n valse dilemma waarvoor ons geplaas word. Trouens nie alleen Skrif en Historiese in die algemeen verwerp hierdie dilemma nie, maar ons Westerse beskawingsroeping en ons eie nasionale geskiedenis het dit deurbreek.

Van laasgenoemde gesprek, toe die Afrikanerdom aan die begin van die 9e eeu geen gelykstelling wou aanvaar nie, wie het toe as enigste alternatief gestel algehele segregasie? Die liberalis dr. John Philip. En aan die begin van die twintigste eeu? Die liberalis dr. Alfred Hoernlé.

En net onlangs het die simpatieke liberalis dr. Edgar Brookes, in sy simpatieke geskrif: "South Africa in a changing World", dit sō gestel op bls. 44:

"In the long run the choice is between integration and total economic and territorial separation".

Sê nie die Russiese kommunisme presies dieselfde aan die hele moderne wêreld nie: Of algehele integrasie binne die kosmopolitiese kommunisme, of anders die "yster gordyn" of meer soetklinkend: „vreedsame ko-eksistensie”!?

En natuurlik, as die dilemma sō gestel word, dan moet die wêreld en ons kies vir integrasie, want algehele separasie is onmoontlik en onwenslik, onhistories en onchristelik!

Maar wat is dan die derde moontlikheid, waarheen ons beginsels en ons geskiedenis ons wys? Dit is inderdaad heel eenvoudig, nl. internasionale saamwerking gelei deur die meer gevorderde gemeenskappe

en gerig op die ontwikkeling tot nasionale selfstandigheid van die meer agterlike nie-blanke rassegemeenskappe wat nasionale lewensvatbaarheid bewys; en wel in die wêreld as geheel, maar ook in Suid-Afrika.

Om ons nou verder tot laasgenoemde te bepaal. Soos in die wêreld as geheel en op die ganse vasteland van Afrika, so moet ook in Suid-Afrika ons beleidsdoel wees nie algehele integrasie en ook nie algehele separasie nie, maar die behoud van 'n blanke staatswese om gevorderde kultuur te ontwikkel en te versprei, en die ontwikkeling van nie-blanke state om sodanige kultuur te assimileer op eie grondslae; en dit wel in internasionale saamwerking, waarby die blanke state vir eers nog die leiding sal gee, maar die nie-blanke state geleidelik sal ontwikkel in die rigting van volle nasionale selfstandigheid en internasionale gelykheid.

In Suid-Afrika is dit vir hierdie doel nie moontlik of nodig of wenslik dat die blanke staat hoegenaamd geen nie-blankes sal bevat nie, maar wel dat die blankes daar die toon sal aangee. Omgekeerd is dit nie nodig of moontlik of wenslik dat die ontwikkelende nie-blanke state net nie-blankes sal bevat nie, maar wel dat hulle daar algaande meer die toon sal aangee.

En op hierdie stadium moet die nadruk gelê word op die nasionale ontwikkeling van die lewensvatbare nie-blanke gemeenskappe tot volle selfstandigheid in alle opsigte, ook kerklik en ekonomies en staatkundig. Dit is tegelyk die enigste effektiewe wyse om die blanke staat algaande meer blank te maak, sonder ondraaglike skokke of afskrikkende opofferinge.

So 'n beleid sal natuurlik meebring dat daar binne die blanke staat nog lank en waarskynlik altyd baie nie-blankes woonagtig en werksaam sal wees. Wat moet van hulle word? Want hulle kan nie bloot trekwerkers wees nie.

Wat die Bantoe onder hulle betref, altans by ver die meerderheid van die Bantoe, kan hulle betreklik maklik binne die blanke gebied etnies georganiseer word en al meer aangeskakel word aan hulle betrokke wordende nasionale state, volgens die patroon reeds deur die ondervoor-sitter van die Naturelle-Sake-Kommissie aangekondig.

Die grondslae van hierdie state moet dus so gou moontlik gelê word, na aanleiding van die Tomlinsonverslag, en dit moet insluit die skepping van publieke korporasies vir die finansiëring en leiding van industriële ontwikkeling binne die betrokke gebiede. Daarby kan die samewerking van die Verenigde Koninkryk en die Rhodesiërs ingeroep word ten opsigte

van die Britse protektorate, en van die V.S.A. ten opsigte van kapitaalvoorsiening in die algemeen.

Na mate die Bantoe-state dan vorm aanneem, sal hulle burgers binne die blanke staat algaande meer prestige verwerf in alle opsigte en minder demoraliserende diskriminasie ondergaan.

Wat betref die ander nie-blanke gemeenskappe, insluitende geheel onwortelde Bantoe, binne die blanke staat, hoofsaaklik kleurlinge in Kaapland en Indiërs in Natal, hulle sal blykbaar vir eers gelei moet word op die grondslag van die groepsgebiedewet, ens., tot volle ontwikkeling van 'n eie gemeenskapslewe in alle opsigte; en intussen sal die blanke getalsverhouding binne die blanke staat versterk moet word ook deur immigrasie, na mate die nie-blanke werkkragte skaarser en duurder word as gevolg van die ontwikkeling van hulle eie nasionale gemeenskappe buite en binne die blanke staat.

Maar terselfdertyd sal aan hulle 'n groeiende gemeenskaps- (kommunale) aandeel gegee moet word in die regering van die blanke staat, na die mate van hul aangroeiende vermoë, in die proses van eiesoortige kultuur-assimilasie met die blankes.

As die getalsverhoudinge dit uiteindelik regverdig en hulle nie intussen self tot volledige nasie-wording gevoer kan word nie, sal selfs, wat hulle betref, uiteindelik integrasie oorweeg kan word, soos nou in die V.S.A. deurgevoer word, mits dit die nasionale aard van die blanke staat nie vervals nie.

Hoe dit sy, deurgaans sal by hierdie ontwikkeling geskakel moet word met die Westers-georiënteerde state, blank en nie-blank, in Afrika en ook daarbuite, in 'n internasionale sisteem wat die insypeling van kommunisme en oriëntalisme sal afweer van Afrika en die Weste, en selfs omgekeerd die Ooste sal nasionaliseer en demokratiseer in 'n aangepaste Westerse sin.

Wat die houding van die Suid-Afrikaanse Christenheid in besonder teenoor die nie-blankes en veral die Bantoe betref, sal die volgende beginsels as leidraad moet dien en gepropageer moet word:

1. Die Christendom is nie Westers nie, maar net so wel Oosters, en inderdaad universeel-menslik: in Christus is alle mense een.
2. Die Christendom word egter tot nog toe in die moderne wêreld versprei van uit die Weste vanweë die loop van die historiese ontwikkeling in die moderne tye.
3. Dit vereis dus die handhawing van Westerse en in besonder

blanke state, voorlopig nog in die posisie van leierskap teenoor die nie-blankes; maar dit vereis nou in besonder ook die gesamentlike ontwikkeling van nie-blanke nasionale state tot voile selfstandigheid, kerklik, ekonomies, staatkundig en andersins.

4. Laasgenoemde behoort die Christendom vanuit die Weste so gou moontlik in eie vorme, gebaseer op eie kulturele grondslae, tot hulle eie te maak, met die oog op hul tydelike en ewige heil, en tegelykertyd hulle eie kulturele te bevrug met die Westerse beskawingsdinamiek, wat deur die Christendom ontsluit is, tot ontwikkeling van die wêreld, ook in Afrika, in die rigting van eenheid in verskeidenheid en vryheid in saamverbondeheid.

5. Teenoor die kommunisme, die oriëntalisme en in besonder die Mohammedanisme, maar ook die Rooms-Katolisisme in Afrika, moet die kragte in Afrika saamgesnoer word, omdat hulle almal die Christendom òf verwêreldlik en in die proses neig om die nasies van Afrika te ondermyn en uit te buit en te denasionaliseer.

6. Daarteenoor moet die Skriftuurlike Christendom ook in die nasies van Afrika, soos na die uitstorting van die Heilige Gees by die eerste Pinksterfees, eendragtig God verheerlik, maar elkeen in sy eie taal en na sy eie aard, in kerk en skool, bedryf en bestuur.

7. Die Afrikaanse Christenheid, en meer in besonder dié van Gereformeerde oorsprong en belydenis, moet die ander voorgaan in die beklemtoning van die potensiële nasionale selfstandigheid van al die rasse van Afrika in die Christelike bedeling, en ook van hulle eie-waarde; en in die openbaring van die gevare van bogenoemde denasionaliserende en ontkerstenende kragte.

Wat betref ons huidige algemene staats- en volksbeleid ten opsigte van die rassevraagstuk is veral vereis 'n algemene tempering van aanstootlike diskriminasie en verder 'n beklemtoning van die positiewe aspekte van daardie beleid, naamlik dié wat betrekking het op die eiesoortige ontwikkeling van nie-blanke nasionale gemeenskappe tot altydige selfstandigheid.

Bedoel word nie 'n omsetting van ons nasionale rassebeleid nie, maar wel 'n aksentverskuiwing daarin van die negatiewe na die positiewe element daarin. Trouens die grondslae daartoe is en word reeds gelê deur die huidige regeringsbeleid, soos verder hopelik duideliker openbaar sal word met die bekendstelling van die Tomlinsonverslag.

Hierdie aksentverskuiwing is noodsaaklik, nie alleen omdat dit die enigste manier sal wees om die gewenste mate van rasseseiding van nou

af verder te verseker nie, maar ook omdat dit suiwerder uitdrukking sal gee aan ons eigelike fundamentele Christelik-demokratiese ideologie, naamlik dat elke lewensvatbare nasie sy nasionale selfstandigheid sal verkry en handhaaf in internasionale saamwerking.

As ons hierop die nadruk lê, en in ons geval besonder die nadruk lê op die ontwikkeling van selfstandige nie-blanke nasies, sal ons nie alleen geleidelik verwesenlik alles wat ons met ons rassebeleid beoog en altyd beoog het nie, maar sal ons ook die welwillendheid verwerf nie alleen van die betrokke nie-banke gemeenskappe nie, maar ook van die ganse sogenaamde vrye wêreld; en sal ons tegelykertyd die wind uit die seile neem van die kommunistiese propaganda binne en buite die V.V.O.

Alleen so sal ons bv. ook met enige hoop op sukses saamwerking kan inroep van die Verenigde Koninkryk met die oog op die nasionale ontwikkeling van die Protektorate en van die Verenigde State met die oog op kapitaalvoorsiening vir die onderontwikkelde nie-blanke van Suid-Afrika.

L. J. DU PLESSIS.